

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 258

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 9 mai 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
141.	— Lege pentru ratificarea Protocolului cu privire la preocupările poporului irlandez referitoare la Tratatul de la Lisabona, semnat la Bruxelles la 13 iunie 2012	2
	Protocol privind preocupările poporului irlandez referitoare la Tratatul de la Lisabona	2–4
442.	— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Protocolului cu privire la preocupările poporului irlandez referitoare la Tratatul de la Lisabona, semnat la Bruxelles la 13 iunie 2012	5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 113 din 5 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	5–7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
40.	— Ordin al ministrului sănătății privind aprobarea Ghidului de practică medicală pentru specialitatea chirurgie vasculară	8
702.	— Ordin al ministrului mediului și schimbărilor climatice privind nominalizarea punctelor de debarcare și centrelor de primă vânzare autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării pe anul 2013	8–10
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI		
	Hotărârea din 29 ianuarie 2013 în Cauza Catană împotriva României	10–15
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI		
9.	— Circulară privind punerea în circulație, în scop numismatic, a unei monede din argint dedicate aniversării a 175 de ani de la nașterea lui Nicolae Grigorescu.....	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru ratificarea Protocolului cu privire la preocupările
poporului irlandez referitoare la Tratatul de la Lisabona,
semnat la Bruxelles la 13 iunie 2012**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Protocolul cu privire la preocupările poporului irlandez referitoare la Tratatul de la Lisabona, semnat la Bruxelles la 13 iunie 2012.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 148 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**GEORGE-CRIN LAURENȚIU
ANTONESCU**

București, 30 aprilie 2013.
Nr. 141.

PROTocol**privind preocupările poporului irlandez referitoare la Tratatul de la Lisabona*)**

Regatul Belgiei,
Republica Bulgaria,
Republica Cehă,
Regatul Danemarcei,
Republica Federală Germania,
Republica Estonia,
Irlanda,
Republica Elenă,
Regatul Spaniei,
Republica Franceză,
Republica Italiană,
Republica Cipru,
Republica Letonia,
Republica Lituania,
Marele Ducat al Luxemburgului,
Ungaria,
Malta,
Regatul Țărilor de Jos,
Republica Austria,
Republica Polonă,
Republica Portugheză,
România,
Republica Slovenia,
Republica Slovacă,
Republica Finlanda,
Regatul Suediei,
Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord,
denumite în continuare *înaltele părți contractante*,

*) Traducere.

reamintind decizia șefilor de stat sau de guvern ai celor 27 de state membre ale Uniunii Europene, reuniți în cadrul Consiliului European, la 18—19 iunie 2009, privind preocupările poporului irlandez referitoare la Tratatul de la Lisabona, reamintind declarația șefilor de stat sau de guvern, reuniți în cadrul Consiliului European, la 18—19 iunie 2009, prin care au afirmat că vor integra, în momentul încheierii următorului tratat de aderare, dispozițiile respectivei decizii într-un protocol care urmează să fie anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în conformitate cu dispozițiile lor constituționale,

luând act de semnarea de către înaltele părți contractante a Tratatului dintre înaltele părți contractante și Republica Croația privind aderarea Republicii Croația la Uniunea Europeană,

au convenit cu privire la următoarele dispoziții, care se anexează la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene:

TITLUL I

Dreptul la viață, la familie și la educație

ARTICOLUL 1

Nicio dispoziție din Tratatul de la Lisabona care atribuie statut juridic Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și nicio dispoziție din respectivul tratat referitoare la spațiul de libertate, securitate și justiție nu aduc în niciun fel atingere domeniului de aplicare și aplicabilității protecției dreptului la viață de la articolele 40.3.1, 40.3.2 și 40.3.3, protecției familiei de la articolul 41 și protecției drepturilor în materie de educație de la articolele 42 și 44.2.4 și 44.2.5 prevăzute în Constituția Irlandei.

TITLUL II

Fiscalitate

ARTICOLUL 2

Nicio o dispoziție din Tratatul de la Lisabona nu aduce niciun fel de modificare, pentru niciun stat membru, sferei de cuprindere sau exercitării competenței Uniunii Europene în domeniul fiscalității.

TITLUL III

Securitate și apărare

ARTICOLUL 3

Acțiunea Uniunii Europene pe scena internațională are la bază principiile democrației, statul de drept, universalitatea și indivizibilitatea drepturilor omului și libertăților fundamentale, respectarea demnității umane, principiile egalității și solidarității, precum și respectarea principiilor Cartei Organizației Națiunilor Unite și a dreptului internațional.

Politica de securitate și apărare comună a Uniunii Europene face parte integrantă din politica externă și de securitate comună și asigură Uniunii o capacitate operațională de a efectua misiuni în afara acesteia pentru a asigura menținerea păcii, prevenirea conflictelor și întărirea securității internaționale, în conformitate cu principiile Cartei Organizației Națiunilor Unite.

Aceasta nu prejudiciază politica de securitate și de apărare a fiecărui stat membru, inclusiv Irlanda, sau obligațiile niciunui stat membru.

Tratatul de la Lisabona nu aduce atingere și nu prejudiciază politica tradițională de neutralitate militară a Irlandei.

Statele membre — inclusiv Irlanda, acționând în spiritul solidarității și fără a se aduce atingere politicii sale tradiționale de neutralitate militară — sunt cele care vor determina caracterul ajutorului sau al asistenței care urmează a fi acordată unui stat

membru care face obiectul unui atac terorist ori al unei agresiuni armate pe teritoriul său.

Orice decizie de a trece la o apărare comună va necesita o decizie unanimă a Consiliului European. Statele membre, inclusiv Irlanda, sunt cele care ar decide, în conformitate cu dispozițiile Tratatului de la Lisabona și cu dispozițiile lor constituționale, dacă vor adopta sau nu o apărare comună.

Niciun element din cadrul prezentului titlu nu aduce atingere și nu prejudiciază poziția sau politica niciunui alt stat membru în materie de securitate și apărare.

De asemenea, fiecare stat membru are dreptul să decidă, în conformitate cu dispozițiile Tratatului de la Lisabona și cu orice dispoziții de drept intern, dacă va participa sau nu la cooperarea structurată permanentă ori la Agenția Europeană de Apărare.

Tratatul de la Lisabona nu prevede crearea unei armate europene sau recrutarea pentru niciun fel de pregătire militară.

Acesta nu aduce atingere dreptului Irlandei sau al oricărui alt stat membru de a determina caracterul și volumul cheltuielilor sale în materie de apărare și securitate și caracterul capacităților sale de apărare.

Irlanda sau orice alt stat membru va avea dreptul să decidă, în conformitate cu orice dispoziții de drept intern, dacă va participa ori nu la vreo operație militară.

TITLUL IV

Dispoziții finale

ARTICOLUL 4

Prezentul protocol rămâne deschis pentru a fi semnat de către înaltele părți contractante până la 30 iunie 2012.

Prezentul protocol se ratifică de către înaltele părți contractante și de către Republica Croația în eventualitatea în care prezentul protocol nu a intrat în vigoare până la data aderării Republicii Croația la Uniunea Europeană, în conformitate cu dispozițiile lor constituționale. Instrumentele de ratificare se depun pe lângă Guvernul Republicii Italiene.

Prezentul protocol intră în vigoare la 30 iunie 2013, dacă este posibil, cu condiția ca toate instrumentele de ratificare să fi fost depuse până la data respectivă, sau, în caz contrar, în prima zi a lunii următoare depunerii instrumentului de ratificare de către ultimul stat membru care îndeplinește această formalitate.

ARTICOLUL 5

Prezentul protocol, redactat într-un singur exemplar în limbile bulgară, cehă, daneză, engleză, estonă, finlandeză, franceză, germană, greacă, irlandeză, italiană, letonă, lituaniană, maghiară, malteză, olandeză, polonă, portugheză, română, slovacă, slovenă, spaniolă și suedeză, textele în fiecare dintre aceste limbi fiind deopotrivă autentice, se depune în arhivele

Guvernului Republicii Italiene, care transmite o copie certificată pentru conformitate fiecăruia dintre guvernele celorlalte state membre.

Din momentul în care prezentul protocol devine obligatoriu pentru Republica Croația în temeiul articolului 2 din Actul privind

condițiile de aderare a Republicii Croația, textul protocolului în limba croată, care are valoare autentică egală textelor menționate la primul paragraf, se depune în arhivele Guvernului Republicii Italiene, care transmite o copie certificată pentru conformitate fiecăruia dintre guvernele celorlalte state membre.

Drept care, subsemnații plenipotențari au semnat prezentul protocol.

Întocmit la Bruxelles la 13 iunie 2012.

Pentru Regatul Belgiei,

Pentru Republica Bulgaria,

Pentru Republica Cehă,

Pentru Regatul Danemarcei,

Pentru Republica Federală Germania,

Pentru Republica Estonia,

Pentru Irlanda,

Pentru Republica Elenă,

Pentru Regatul Spaniei,

Pentru Republica Franceză,

Pentru Republica Italiană,

Pentru Republica Cipru,

Pentru Republica Letonia,

Pentru Republica Lituania,

Pentru Marele Ducat al Luxemburgului,

Pentru Ungaria,

Pentru Malta,

Pentru Regatul Țărilor de Jos,

Pentru Republica Austria,

Pentru Republica Polonă,

Pentru Republica Portugheză,

Pentru România,

Pentru Republica Slovenia,

Pentru Republica Slovacă,

Pentru Republica Finlanda,

Pentru Regatul Suediei,

Pentru Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord,

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru ratificarea Protocolului
cu privire la preocupările poporului irlandez referitoare
la Tratatul de la Lisabona, semnat la Bruxelles la 13 iunie 2012**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Protocolului cu privire la preocupările poporului irlandez referitoare la Tratatul de la Lisabona, semnat la Bruxelles la 13 iunie 2012, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 29 aprilie 2013.

Nr. 442.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A N r. 113

din 5 martie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010
privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Sindicatul Polițiștilor și Personalului Contractual din cadrul Inspectoratului de Poliție Botoșani în Dosarul nr. 10.376/40/2011 al Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.561D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.603D/2012, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de același autor în Dosarul nr. 10.380/40/2011 al Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 36D/2013, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Anuța Hegeduş, Ildiko Flinta, Andreea Varga, Cornelia Corneştean, Leontina Boilă, Olga Vişovan, Maria Batin, Marin Daniel Pisuc, Mariana Regoş, Laura Huban, Anuța Trifoi, Maria Iuga, Gabriela Kiss, Mihaela Husar, Aurelia Lescheian, Maria Pisuc, Dumitru Iurcuț și Zoltan Hegedus în Dosarul nr. 2.440/100/2012 al Tribunalului Maramureş — Secția I civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.603D/2012 și nr. 36D/2013 la Dosarul nr. 1.561D/2012, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 28 noiembrie 2012 și din 3 decembrie 2012, pronunțate în dosarele nr. 10.376/40/2011 și nr. 10.380/40/2011, **Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de reclamantul Sindicatul Polițiștilor și Personalului Contractual din cadrul Inspectoratului de Poliție Botoșani în cadrul unor litigii având ca obiect drepturi salariale.

Prin Încheierea din 9 noiembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 2.440/100/2012, **Tribunalul Maramureș — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de reclamantii Anuța Hegeduș și alții în cadrul unui litigiu având ca obiect drepturi salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 25 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, care prevedeau acordarea premiului anual acordat pentru activitatea desfășurată în timpul anului 2010, au fost abrogate de art. 39 lit. w) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, act normativ în vigoare din data de 1 ianuarie 2011.

Totodată, prin Legea nr. 285/2010, în vigoare tot de la 1 ianuarie 2011, s-a prevăzut în mod expres, la art. 8 — text de lege criticat —, că premiul anual corespunzător anului 2010 nu se mai acordă începând cu luna ianuarie 2011. Se încalcă, astfel, dreptul de proprietate, dreptul la măsurile de protecție socială garantate constituțional, principiul neretroactivității, dar și statutul profesiei, așa cum acesta rezultă din prevederile art. 124 și 125 din Legea fundamentală.

Autorii excepției consideră că premiul anual corespunzător anului 2010 reprezintă un drept câștigat, de vreme ce dispozițiile care îl reglementau erau în vigoare în data de 31 decembrie 2010, acest premiu cuvenindu-se pentru activitatea profesională desfășurată pe parcursul întregului an 2010 — încheiat —, chiar dacă sumele de bani se acordă în concret, potrivit legii, începând cu luna ianuarie a anului următor. Este vorba, așadar, de un raport juridic născut sub imperiul legii vechi, care nu și-a epuizat toate efectele juridice, astfel că legea nouă nu poate abroga efectul juridic nerealizat, fără a încălca principiul neretroactivității. Legea nouă, deși are prioritate față de cea veche, nu poate reglementa asupra acelor efecte susceptibile a se produce sub imperiul legii vechi. Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în nenumărate rânduri, chiar și împotriva României, că și dreptul de creanță reprezintă un „bun”, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dacă este suficient de bine stabilit pentru a fi exigibil sau dacă

reclamantul poate pretinde că a avut cel puțin o „speranță legitimă” de a-l vedea concretizat. Or, lipsirea de dreptul de a mai primi vreodată sumele de bani aferente unui drept deja câștigat constituie o ingerință neconformă cu principiul protecției proprietății.

Invocând și Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, autorii excepției amintesc jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și concluziile Comisiei Europene cu privire la obligația judecătorului național de a înlătura din oficiu aplicarea unei reglementări interne sau a deciziilor Curții Constituționale care sunt contrare dreptului Uniunii (Cauza C-310/10).

Pe de altă parte, autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile de lege criticate contravin și prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție referitoare la principiul neretroactivității legii, deoarece suprimă dreptul la un premiu anual convenit pentru anul 2010 printr-o lege care a intrat în vigoare în anul 2011. Or, o situație juridică produce acele efecte care sunt prevăzute de legea civilă în vigoare la data producerii ei (*tempus regit actum*).

Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal, exprimându-și opinia în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.561D/2012, apreciază că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, pentru că un text de lege care intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2011 anulează drepturi ce s-au născut în patrimoniul reclamantilor în anul 2010, cu fiecare zi de lucru efectuată. Aceasta deoarece, deși tradițional pentru ultimii ani, premiul anual se achita la începutul anului următor pentru care a fost acordat, această tradiție nu modifică esența dreptului, care, din punct de vedere al angajatorului, este o sarcină a exercițiului financiar anterior și care nu intră sub incidența legii care a intrat în vigoare după încheierea acestuia.

Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal, exprimându-și opinia în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.603D/2012, consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, deoarece beneficiul premiului anual pe anul 2010 reprezintă o creanță certă, lichidă și exigibilă a angajatului asupra angajatorului său, modificată fiind doar modalitatea de acordare în concret, respectiv eşalonat și succesiv prin creșterea în mod corespunzător a cuantumului salariului.

Tribunalul Maramureș — Secția I civilă consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, sens în care menționează Decizia Curții Constituționale nr. 115/2012.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază, în esență, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, care au următorul cuprins: „*Sumele corespunzătoare premiului anual pentru anul 2010 nu se mai acordă începând cu luna ianuarie 2011, acestea fiind avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2011 personalului din sectorul bugetar, potrivit prevederilor prezentei legi.*”

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, art. 41 privind dreptul la muncă, art. 44 privind dreptul de proprietate, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 125 privind statutul judecătorilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, Curtea respingând excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

Astfel, prin Decizia nr. 257 din 20 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 16 mai 2012, Curtea a statuat că dispozițiile de lege criticate se aplică în egală măsură întregului personal din sectorul bugetar și că nu se poate vorbi despre drepturi fundamentale atunci când se reclamă încetarea acordării unui astfel de stimulent sau drept salarial suplimentar cum este premiul anual, așa încât nu este incident art. 41 din Constituție, care garantează salariaților dreptul la salariu.

Totodată, prin aceeași decizie, s-a arătat că legiuitorul, prin art. 8 din Legea nr. 285/2010, a prevăzut ca sumele aferente premiului anual pentru anul 2010 să fie avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2011 personalului din sectorul bugetar, prin includerea acestora în salariul/solda/indemnizația de bază a angajatului, potrivit

reglementărilor din aceeași lege. Premiul anual pe anul 2010, având în vedere faptul ca Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, a prevăzut un atare drept legal pentru anul 2010, iar legiuitorul nu l-a eliminat în cursul anului 2010, reprezintă o creanță certă, lichidă și exigibilă, pe care angajatul o are asupra angajatorului public și constituie un „*bun*” în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dar dispozițiile de lege criticate prevăd în același timp doar modalitatea prin care statul urmează să își execute întru totul această obligație financiară, în forma arătată mai sus, fără a fi afectate în niciun fel cuantumul sau întinderea acestei creanțe.

Curtea a mai reținut că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 285/2010, prin conținutul lor normativ, nu vizează efectele juridice stinse ale unui raport juridic născut sub imperiul legii vechi, pentru a fi posibilă constatarea încălcării principiului neretroactivității legii.

Curtea a mai constatat că majorarea salarială din anul 2011, rezultată ca urmare a includerii premiului anual din 2010 în salariul/solda/indemnizația de bază, este acordată și în continuare, dovadă că de la 1 ianuarie 2012 a rămas în plată același nivel al retribuției, în condițiile în care legiuitorul a ales să nu acorde niciun premiu anual pe anul 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Cu privire la invocarea dispozițiilor art. 124 și 125 din Constituție, Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauză, deoarece se referă la statutul constituțional al judecătorilor. Or, în cauza de față, excepția de neconstituționalitate a fost ridicată din perspectiva altei categorii socioprofesionale, și anume personalul contractual din cadrul Inspectoratului de Poliție Botoșani și personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul Judecătoriei Sighetu Marmăției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Sindicatul Polițiștilor și Personalului Contractual din cadrul Inspectoratului de Poliție Botoșani în dosarele nr. 10.376/40/2011 și nr. 10.380/40/2011 ale Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal și de Anuța Hegedus, Ildiko Flinta, Andreea Varga, Cornelia Corneștean, Leontina Boilă, Olga Vișovan, Maria Batin, Marin Daniel Pisuc, Mariana Regoș, Laura Huban, Anuța Trifoi, Maria Iuga, Gabriela Kiss, Mihaela Husar, Aurelia Lescheian, Maria Pisuc, Dumitru Iurcuț și Zoltan Hegedus în Dosarul nr. 2.440/100/2012 al Tribunalului Maramureș — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind aprobarea Ghidului de practică medicală pentru specialitatea chirurgie vasculară

Văzând Referatul de aprobare al Direcției de asistență medicală și politici publice nr. E.N. 546/2013, având în vedere:

— art. 16 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 7 lit. c) din anexa 1A „Regulament de organizare și funcționare al Comisiilor de specialitate ale Ministerului Sănătății”

la Ordinul ministrului sănătății nr. 326/2009 privind înființarea comisiilor de specialitate ale Ministerului Sănătății și a Comisiei naționale de transparență, cu modificările și completările ulterioare¹⁾,

în temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Ghidul de practică medicală pentru specialitatea chirurgie vasculară, prevăzut în anexa*) „Managementul ischemiei critice a membrelor și al piciorului diabetic”.

Art. 2. — Anexa va putea fi accesată pe site-ul Ministerului Sănătății, la adresa www.ms.ro, Rubrica Ghiduri clinice.

Art. 3. — Anexa face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Direcțiile de specialitate ale Ministerului Sănătății, direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, membrii comisiilor de specialitate ale Ministerului Sănătății, unitățile sanitare publice și private, precum și personalul medical implicat în furnizarea de servicii medicale din specialitățile implicate vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Gheorghe-Eugen Nicolăescu

București, 22 ianuarie 2013.
Nr. 40.

¹⁾ Ordinul ministrului sănătății nr. 326/2009 privind înființarea comisiilor de specialitate ale Ministerului Sănătății și a Comisiei naționale de transparență, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogat prin Ordinul ministrului sănătății nr. 398/2013 pentru înființarea comisiilor consultative ale Ministerului Sănătății, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 25 martie 2013.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 bis care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL MEDIULUI ȘI SCHIMBĂRILOR CLIMATICE

ORDIN

privind nominalizarea punctelor de debarcare și centrelor de primă vânzare autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării pe anul 2013

Având în vedere Referatul de aprobare al Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură nr. 920 din 7 februarie 2013, precum și Decizia guvernatorului Administrației Rezervației Biosferei „Delta Dunării” nr. 12 din 31 ianuarie 2013,

ținând cont de prevederile art. 40, 41 și 41¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 317/2009, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare prevederile:

— Regulamentului (CE) nr. 2.371/2002 al Consiliului din 20 decembrie 2002 privind conservarea și exploatarea durabilă a resurselor piscicole în conformitate cu politica comună în domeniul pescuitului;

— art. 5 din Regulamentul (CE) nr. 1.005/2008 al Consiliului din 29 septembrie 2008 de instituire a unui sistem comunitar pentru prevenirea, descurajarea și eliminarea pescuitului ilegal, nedeclarat și nereglementat, de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 2.847/93, (CE) nr. 1.936/2001 și (CE) nr. 601/2004 și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 1.093/94 și (CE) nr. 1.447/1999;

— art. 59 din Regulamentul (CE) nr. 1.224/2009 al Consiliului din 20 noiembrie 2009 de stabilire a unui sistem comunitar de control pentru asigurarea respectării normelor politicii comune în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 847/96, (CE) nr. 2.371/2002, (CE) nr. 811/2004, (CE) nr. 768/2005, (CE) nr. 2.115/2005, (CE) nr. 2.166/2005, (CE) nr. 388/2006, (CE) nr. 509/2007, (CE) nr. 676/2007, (CE) nr. 1.098/2007, (CE) nr. 1.300/2008, (CE) nr. 1.342/2008 și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 2.847/93, (CE) nr. 1.627/94 și (CE) nr. 1.966/2006,

având în vedere prevederile art. 7 pct. A lit. k) din Hotărârea Guvernului nr. 545/2010 privind organizarea, structura și funcționarea Agenției Naționale pentru Pescuit și Avacultură, cu modificările ulterioare,
 în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 48/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice și pentru modificarea unor acte normative în domeniul mediului și schimbărilor climatice,

ministrul mediului și schimbărilor climatice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se nominalizează punctele de debarcare, denumite comercial în Delta Dunării pe anul 2013, conform anexei care în continuare PD, precum și centrele de primă vânzare, face parte integrantă din prezentul ordin.
 Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al denumite în continuare CPV, autorizate pentru pescuitul României, Partea I.

Ministrul mediului și schimbărilor climatice,
Rovana Plumb

București, 24 aprilie 2013.
 Nr. 702.

ANEXĂ

Punctele de debarcare (PD), centrele de primă vânzare (CPV) autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării pe anul 2013

Nr. crt.	Denumirea	Localitatea	Destinația	
			PD	CPV
1	S.C. „Thalasa” — S.R.L.	localitatea Sulina, județul Tulcea	X	X
2	S.C. „San Stel Mar” — S.R.L.	localitatea Sulina, județul Tulcea	X	X
3	S.C. „Amorel” — S.R.L.	localitatea Sulina, județul Tulcea	X	X
4	S.C. „Black Sea Sturgeon” — S.R.L.	localitatea Sfântul Gheorghe, județul Tulcea	X	X
5	S.C. „Miadmar Fishing” — S.R.L.	localitatea Sulina, județul Tulcea	X	—
6	S.C. „Wela” — S.R.L., localitatea Tulcea	localitatea Tulcea, județul Tulcea	X	X
7	S.C. „Wela” — S.R.L., localitatea Tulcea	localitatea Crișan, județul Tulcea	X	X
8	S.C. „Wela” — S.R.L., localitatea Tulcea	canal Caraoman, județul Tulcea	X	X
9	S.C. „Sanda Intermed” — S.R.L.	localitatea Dunavățul de Jos, județul Tulcea	X	X
10	S.C. „Simcom Delta” — S.R.L.	localitatea Plopu, județul Tulcea	X	X
11	S.C. „Piscicola—Tour” — S.R.L.	comuna Jurilovca, județul Tulcea	X	X
12	S.C. „Anghilla Myb” — S.R.L.	localitatea Tulcea, județul Tulcea	X	—
13	S.C. „Miro Pesc” — S.R.L.	localitatea Mila 23, județul Tulcea	X	X
14	S.C. „Asturio Internațional” — S.R.L.	localitatea Iazurile, județul Tulcea	X	—
15	S.C. „La Cherhana” — S.R.L.	localitatea Murighiol, județul Tulcea	X	X
16	S.C. „La Cherhana” — S.R.L.	localitatea Periteasca, județul Tulcea	X	—
17	S.C. „Obretin” — S.R.L.	AP Obretin — localitatea Mila 23, județul Tulcea	X	X
18	S.C. „NMG Impex” — S.R.L.	localitatea Somova, județul Tulcea	X	X
19	S.C. „Arcada” — S.R.L.	localitatea Sarichioi, județul Tulcea	X	X
20	S.C. „Zăuleț” — S.R.L.	localitatea Sinoe-Grindu Lupilor, județul Constanța	X	X
21	S.C. „Cri-Sir Tour” — S.R.L.	localitatea Crișan, județul Tulcea	X	X
22	S.C. „Cri-Sir Tour” — S.R.L.	localitatea Caraoman, județul Tulcea	X	—
23	S.C. „Most Fish” — S.R.L.	localitatea Mila 23, județul Tulcea	X	X
24	S.C. „Pescom Aliment” — S.R.L.	localitatea Gorgova, județul Tulcea	X	—
25	S.C. „Pescom Aliment” — S.R.L.	localitatea Sf. Gheorghe (gabara 586 TL), județul Tulcea	X	—
26	S.C. „Ghiban&Trident” — S.R.L.	localitatea Tulcea, județul Tulcea	—	X
27	S.C. „Ghiban&Trident” — S.R.L.	localitatea Grindu, județul Tulcea	X	—

Nr. crt.	Denumirea	Localitatea	Destinația	
			PD	CPV
28	S.C. „Flamingo Pound” — S.R.L.	localitatea Nuntași, județul Constanța	X	—
29	S.C. „Royal Fish” — S.R.L.	localitatea Murighiol, județul Tulcea	X	X
30	P.F. Țurlică A. Marian	localitatea Nufărul, județul Tulcea	X	—
31	S.C. „Andreas Trading” — S.R.L.	localitatea Vadu, județul Constanța	X	—
32	S.C. „Prodex Turism” — S.R.L.	localitatea Lunca, județul Tulcea	X	X
33	S.C. „Piscicola Murighiol” — S.R.L.	localitatea Murighiol, județul Tulcea	X	X
34	S.C. „Rifag” — S.R.L.	localitatea Minerii, județul Tulcea	—	X
35	S.C. „Anghilla Imperial Construct” — S.R.L.	localitatea Sălcioara, județul Tulcea	X	X
36	I.F. Grigore Ștefan	localitatea Murighiol, județul Tulcea	X	X
37	S.C. „Irina” — S.R.L.	localitatea Dunavățul de Jos, județul Tulcea	X	—
38	S.C. „Irina” — S.R.L.	localitatea Colina, județul Tulcea	X	X
39	S.C. „Dec Fish” — S.R.L.	localitatea Sinoe, Grindu Lupilor, județul Constanța	X	X
40	S.C. „Navro Tour Company” — S.R.L.	localitatea Dunavățul de Jos, județul Tulcea	X	—
41	S.C. „Aqua Fish” — S.R.L.	localitatea Mahmudia, județul Tulcea	X	X
42	S.C. „Plaurul” — S.R.L.	localitatea Mahmudia, județul Tulcea	X	—
43	Asociația pescărească „Abramis”	localitatea Enisala, județul Tulcea	X	—
44	S.C. „Pescarom” — S.R.L.	localitatea Sabangia, județul Tulcea	X	X
45	S.C. „Răduță Sport Tour” — S.R.L.	localitatea Matița, județul Tulcea	X	—
46	S.C. „Fish Com Mondial” — S.R.L.	localitatea Sarichioi, județul Tulcea	X	—
47	S.C. „Miadmar HDP” — S.R.L.	localitatea Tulcea, județul Tulcea	—	X
48	S.C. „Imperial Trans Fish” — S.R.L.	localitatea Mila 23, județul Tulcea	X	X
49	S.C. „La Miluță” — S.R.L.	localitatea Caraoman, județul Tulcea	X	X
50	S.C. „Perla Deltei” — S.R.L.	localitatea Dunavățul de Jos, județul Tulcea	X	—
51	S.C. „Black Sea Sturgeon” — S.R.L.	km 29, brațul Sfântu Gheorghe, județul Tulcea	X	—

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA din 29 ianuarie 2013 în Cauza Catană împotriva României

Strasbourg
(Cererea nr. 10.473/05)

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă. În Cauza Catană împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Ján Šikuta, Luis López Guerra, Nona Tsotsoria, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, judecători, și Marialena Tsirli, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 8 ianuarie 2013,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 10.473/05 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Constantin-Cristian Catană (*reclamantul*),

a sesizat Curtea la 14 februarie 2005 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul a fost reprezentat de domnul Vasile Anton, avocat la Piatra-Neamț. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna Catrinel Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. În urma abținerii domnului Corneliu Bîrsan, judecătorul ales să reprezinte România (art. 28 din regulament), președintele Marii Camere a desemnat-o pe doamna Kristina Pardalos în calitate de judecător ad-hoc (art. 26 § 4 din Convenție și art. 29 § 1 din regulament).

4. Reclamantul s-a plâns de relele condiții de detenție suportate în arestul Inspectoratului de Poliție Județean Bacău, de lipsa unei căi de atac efective pentru a contesta arestarea sa preventivă, de nerespectarea prezumției de nevinovăție și de atingerea adusă dreptului său la respectarea vieții private.

5. La 30 august 2011, Marea Cameră a decis să comunice Guvernului capetele de cerere întemeiate pe art. 3, art. 5 § 4, art. 6 § 2 și art. 8 din Convenție și să declare restul cererii inadmisibil. În conformitate cu art. 29 § 1 din Convenție a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

6. Reclamantul s-a născut în 1969 și are domiciliul în Piatra-Neamț.

7. La momentul faptelor, acesta era judecător la Judecătoria Piatra-Neamț. Într-o cauză penală înscrisă pe rolul acestei instanțe de tribunal figura ca inculpat un anume B.C.V.

A. Arestarea reclamantului în urma organizării unui flagrant

8. La 18 octombrie 2004, B.C.V. l-a denunțat pe reclamant la sediul local al Parchetului Național Anticorupție Bacău (PNA), declarând că acesta îi ceruse bani pentru a pronunța o soluție favorabilă în cauza penală în care era inculpat. PNA a autorizat imediat interceptarea convorbirilor dintre B.C.V. și reclamant. Suma de bani pe care B.C.V. trebuia să o predea reclamantului a fost tratată cu o substanță fluorescentă.

9. În aceeași zi, anchetatorii l-au surprins pe reclamant în flagrant în timp ce primea banii de la B.C.V. Reclamantul a fost condus apoi la sediul parchetului. A fost informat cu privire la acuzațiile îndreptate împotriva sa și, ulterior, a fost audiat, în prezența avocatului său. PNA a început urmărirea penală împotriva reclamantului sub aspectul infracțiunii de luare de mită.

B. Arestarea preventivă a reclamantului

1. Plasarea reclamantului în arest preventiv

10. La 18 octombrie 2004, la ora 23,50, PNA a dispus reținerea reclamantului. Acesta a fost transferat cu mașina de la sediul parchetului la arestul Inspectoratului de Poliție Județean Bacău. Conform susținerilor reclamantului, la ieșirea din sediul parchetului, mai mulți reprezentanți ai presei l-au filmat și fotografiat înainte să urce în vehicul, în timp ce era încătușat și înconjurat de agenți de poliție cu cagule pe față.

11. La 19 octombrie 2004, la solicitarea PNA, Curtea de Apel Bacău a dispus arestarea preventivă a reclamantului pentru 25 de zile.

2. Prolungirea arestării preventive a reclamantului la 12 noiembrie 2004

12. La 12 noiembrie 2004, PNA a cerut Curții de Apel Bacău să prelungească măsura de arestare preventivă a reclamantului. Printr-o hotărâre pronunțată în aceeași zi, la ora 12,00, în prezența reclamantului și a avocatului ales, curtea de apel a respins cererea PNA și a revocat măsura arestării preventive, pe motiv că nu existau probe potrivit cărora punerea în libertate a reclamantului reprezenta un pericol pentru ordinea publică.

Curtea de apel a dispus punerea imediată în libertate a reclamantului.

13. În aceeași zi, la ora 14,30, împotriva acestei hotărâri, PNA a formulat recurs în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție (*Înalta Curte*) din București, care se afla la 290 km distanță de locul detenției reclamantului. Având în vedere că termenul legal de menținere în arest a reclamantului expira exact în aceeași zi, Înalta Curte trebuia să pronunțe hotărârea tot la 12 noiembrie 2004.

14. Citația a fost transmisă de către Înalta Curte administrației locului de detenție al reclamantului la ora 19,47. Se indica faptul că reclamantul trebuia să se prezinte în fața Înaltei Curți în aceeași zi, la ora 19,00. La 19,57, administrația locului de detenție a informat prin fax Înalta Curte că, din cauza termenului foarte scurt, transferul celui în cauză nu era posibil. Citația i-a fost efectiv înmănată reclamantului la ora 20,00. Avocatul ales de către reclamant nu a fost citat să se înfățișeze în instanță.

15. Înalta Curte s-a reunit în ședință la ora 21,00, pentru a judeca recursul parchetului. Constatând absența reclamantului și a avocatului ales, Înalta Curte a numit un avocat din oficiu pentru a-l reprezenta pe reclamant în cadrul procedurii. Prin hotărârea definitivă din 12 noiembrie 2004 a fost admis recursul PNA, a fost casată hotărârea pronunțată de curtea de apel și s-a dispus menținerea reclamantului în arest preventiv pentru 60 de zile.

3. Punerea în libertate a reclamantului

16. Prin hotărârea definitivă din 7 ianuarie 2005, Înalta Curte a dispus punerea în libertate a reclamantului. Reclamantul a fost pus în libertate în aceeași zi.

C. Comunicatul de presă din 19 octombrie 2004

17. La 19 octombrie 2004, PNA a emis un comunicat de presă privind arestarea reclamantului. Acesta era redactat după cum urmează:

„Procurorii Serviciului Teritorial Bacău al Parchetului Național Anticorupție au început, la 18 octombrie 2004, urmărirea penală față de magistratul Catană Constantin-Cristian, judecător la Judecătoria Piatra-Neamț, sub învinuirea de luare de mită. Acesta a fost surprins în flagrant în timp ce primea 500 de euro din partea unei persoane care avea calitatea de inculpat într-un dosar penal [...]

S-a stabilit, în baza probelor instrumentate în cauză, că judecătorul Catană Constantin-Cristian a cerut [...] 600—700 de euro (din care a primit efectiv 500 de euro) unui om de afaceri din Piatra-Neamț, promițându-i o soluție favorabilă într-o cauză penală aflată pe rolul judecătoriei. Înainte de a cere această sumă, judecătorul s-a informat de la avocatul omului de afaceri cu privire la situația lui socială și materială și, într-un termen scurt, l-a contactat pe denunțător pentru «a pune la punct termenii negocierii» [...]. Astfel, cei doi s-au întâlnit într-un restaurant din Piatra-Neamț unde judecătorul a cerut bani cu titlu de mită, fixând totodată data la care trebuiau predați banii [...].”

18. Într-un articol publicat la 20 octombrie 2004, în ziarul local *Monitorul*, s-a observat că:

„Ancheta desfășurată ieri la sediul Parchetului Județean Neamț s-a derulat în cel mai mare secret, presa nefiind autorizată să intre după ora 18,00 în sediul instituției, ușile fiind încuiate cu lacăt; nimeni nu a vrut să ofere informații.”

D. Condițiile de detenție

19. De la 19 octombrie 2004 până la 7 ianuarie 2005, reclamantul, care suferea de tuberculoză, a fost reținut în arestul Inspectoratului de Poliție Județean Bacău. În timpul detenției

sale în această locație, a fost plasat într-o celulă a cărei suprafață era de 12,54 m² pentru 4 paturi.

1. *Versiunea reclamantului*

20. Reclamantul arată că celula de detenție nu era racordată la apă și că nu era dotată cu un grup sanitar propriu. El avea acces la toaletă de 3 ori pe zi potrivit unui orar prestabilit. Între ora 22,00 și ora 5,00 dimineata, accesul la grupul sanitar nu era permis. Spațiul amenajat pentru duș nu era suficient încălzit, având în vedere temperaturile foarte joase din timpul iernii.

21. Celula nu beneficia de lumină naturală și nici de suficientă lumină artificială. Reclamantul precizează că, pe durata șederii sale, nu a ieșit niciodată la plimbare în aer liber. Acesta afirmă că a fost închis în celulă cu deținuți condamnați, deși, datorită calității sale de magistrat, ar fi trebuit să fie închis într-un spațiu special.

22. El menționează că nu a fost consultat de un medic decât o singură dată pe durata șederii sale și doar în urma unei cereri scrise în acest scop. Subliniază, de asemenea, că în arestul poliției nu exista un amplasament pentru a primi vizite la o masă (într-un spațiu fără perete despărțitor).

2. *Versiunea Guvernului*

23. Guvernul indică faptul că celula în care reclamantul a fost deținut era încălzită, prevăzută cu lumină naturală și artificială și aerisită. Mobilierul și lenjeria de pat erau în stare bună. Fiecare deținut beneficia de spațiu vital de 6 m³, având în vedere că celula avea un volum de 37,62 m³.

24. Baia, aflată pe același culoar cu celula, era dotată cu 5 chiuvete, 3 dușuri și 4 toalete. Deținuții aveau acces la baie în fiecare zi timp de 15 minute pentru igiena personală și aveau acces la dușuri o dată pe săptămână. Accesul la camera de baie era interzis pe timpul nopții.

25. Dispozițiile legale nu prevedeau modalități speciale pentru încarcerarea magistraților comparativ cu cele prevăzute pentru ceilalți deținuți. Reclamantul beneficia de o plimbare zilnică de o oră în curtea sediului poliției. Toți deținuții au fost supuși unui control medical la plasarea în detenție, iar atunci când a fost pus un diagnostic de tuberculoză, aceștia au fost transferați la spitalul unei închisori.

E. **Procesul penal împotriva reclamantului**

26. Prin rechizitoriul din 10 noiembrie 2004, PNA a dispus trimiterea reclamantului în judecată pentru luare de mită. Prin hotărârea din 4 decembrie 2006, Curtea de Apel Ploiești l-a condamnat pe reclamant la 3 ani de închisoare cu suspendare pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită. În urma recursului reclamantului, prin hotărârea definitivă din 27 iunie 2007, Înalta Curte a confirmat temeinicia hotărârii curții de apel.

II. **Dreptul intern relevant**

A. **Rapoarte și reglementări ale Consiliului European**

27. În raportul său către Guvernul României din 11 decembrie 2008, realizat în urma vizitei în țară din perioada 8—19 iunie 2006, inclusiv la arestul Inspectoratului de Poliție Județean Bacău, Comitetul European pentru Prevenirea Torturii și Tratatelor sau Pedepselor Inumane sau Degradante (CPT) a constatat că în acest centru de rețineră și arestare preventivă deținuții nu aveau acces la toaletă decât de 3 ori pe zi și niciodată pe timpul nopții, lucru ce îi obliga să folosească găleți pentru a-și satisface nevoile naturale. De asemenea, la centrul din Bacău, toaletele comune erau deschise, iar sala de dușuri erau într-o stare deplorabilă (a se vedea paragraful 35 din raport). CPT a făcut apel la autoritățile române să ia măsuri imediate pentru ca deținuții din centrul de rețineră și arestare preventivă din Bacău să poată avea tot timpul acces la toaletă atunci când este necesar. În plus, CPT a recomandat ca dispozițiile care se impun să fie luate pentru a garanta că fiecare

deținut beneficiază de cel puțin 4 m² de spațiu vital în celulele colective. Comitetul a recomandat, de asemenea, luarea de măsuri pentru a îmbunătăți în mod semnificativ condițiile materiale din celule, punând, în special, accent pe accesul la lumina naturală, pe aerisire, precum și pe starea dușurilor.

28. Extrasele relevante din Recomandarea nr. 2 (2006) a Comitetului de Miniștri către statele membre cu privire la normele penitenciare europene, adoptată la 11 ianuarie 2006, sunt descrise în hotărârile *Enea împotriva Italiei* ([MC], nr. 74.912/01, pct. 48, CEDO 2009-...) și *Rupa împotriva României (nr. 1)* (nr. 58.478/00, pct. 88, 16 decembrie 2008).

B. **Dreptul intern**

29. Potrivit art. 159 din Codul de procedură penală, prezența inculpatului este obligatorie la momentul examinării recursului declarat împotriva încheierii de menținere sau prelungire a arestării preventive.

ÎN DREPT

I. **Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 din Convenție**

30. Invocând art. 3 din Convenție, reclamantul s-a plâns de relele condiții pe care a trebuit să le suporte în timpul detenției sale în arestul Inspectoratului de Poliție Județean Bacău, din 19 octombrie 2004 până pe 7 ianuarie 2005, cu încălcarea art. 3 din Convenție, redactat după cum urmează:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. **Cu privire la admisibilitate**

31. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. De asemenea, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. **Cu privire la fond**

32. Făcând trimitere la faptele relevante, Guvernul consideră că condițiile de detenție suportate de reclamant nu atingeau gradul de gravitate impus de art. 3 din Convenție.

33. Reclamantul susține că, în ceea ce îl privește, condițiile de detenție din arestul Inspectoratului de Poliție Județean Bacău au constituit un tratament contrar art. 3 din Convenție.

34. Curtea reamintește că art. 3 din Convenție impune statului să se asigure că orice persoană este deținută în condiții compatibile cu respectarea demnității umane, iar modalitățile de executare nu supun partea în cauză unei suferințe sau unei încercări de o intensitate care să depășească nivelul inevitabil de suferință inerent detenției, precum și că, ținând seama de cerințele practice din închisoare, sănătatea și confortul prizonierului sunt asigurate în mod corespunzător (*Kudła împotriva Poloniei* [MC], nr. 30.210/96, pct. 92—94, CEDO 2000-XI). În cazul evaluării condițiilor de detenție, trebuie să se țină seama de efectele cumulate ale acestora, precum și de afirmațiile specifice ale reclamantului (*Dougoz împotriva Greciei*, nr. 40.907/98, pct. 46, CEDO 2001-II).

35. În speță, Curtea constată că reclamantul s-a plâns de relele condiții de detenție cu care s-a confruntat timp de două luni și nouăsprezece zile petrecute în arestul Inspectoratului de Poliție Județean Bacău. În ceea ce privește, în special, spațiul personal acordat reclamantului în arest, Curtea constată că persoana în cauză a suferit efectele unei situații de suprapopulare în celule (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Colesnicov împotriva României*, nr. 36.479/03, pct. 78—82, 21 decembrie 2010, și *Budaca împotriva României*, nr. 57.260/10, pct. 40—45, 17 iulie 2012). Într-adevăr, chiar și luând în considerare informațiile oferite de Guvern, reclamantul, care împărțea celula cu alte 3 persoane, dispunea de un spațiu

individual redus de 3,13 m², ceea ce era sub norma recomandată de către CPT pentru celulele colective (*supra*, pct. 27). Insuficiența spațiului vital se pare că s-a agravat în speță, în special din cauza posibilităților foarte limitate de a petrece timp în afara celulei. Astfel, reclamantul era închis mare parte din zi, beneficiind de o plimbare zilnică de o oră și de dreptul de acces la baie timp de 15 minute pe zi și acces la duș o dată pe săptămână.

36. Pe lângă problema suprapopulării din celule, afirmațiile reclamantului cu privire la accesul restricționat la toalete sunt mai mult decât plauzibile și reflectă realități deja descrise de către CPT în urma vizitelor sale în centrele de reținere și arestare preventivă ale Poliției Române (*supra*, pct. 27).

37. Deși Curtea admite că, în speță, nimic nu indică faptul că a existat într-adevăr intenția de a-l umili sau înjosi pe reclamant în timpul detenției sale în arestul Inspectoratului de Poliție Județean Bacău, absența unui astfel de scop nu exclude constatarea încălcării art. 3. Curtea consideră că, în cauză, condițiile de detenție pe care reclamantul a trebuit să le suporte pentru o perioadă de două luni și aproape 3 săptămâni l-au supus la o experiență de o intensitate care depășea nivelul inevitabil de suferință inerent detenției.

Prin urmare, a fost încălcat art. 3 din Convenție.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 5 § 4 din Convenție

38. Reclamantul s-a plâns de o atingere adusă principiului egalității armelor, subliniind că autoritățile nu au luat măsurile necesare pentru a asigura prezența sa la termenul din 12 noiembrie 2004 în fața Înaltei Curți unde s-a judecat menținerea arestării preventive. Art. 5 § 4 din Convenție prevede următoarele:

„Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau detenție are dreptul să introducă recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității detenției sale și să dispună eliberarea sa dacă detenția este ilegală.”

A. Cu privire la admisibilitate

39. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. De asemenea, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

40. Reclamantul consideră că nu a beneficiat de o procedură contradictorie și că principiul egalității armelor a fost încălcat la termenul din 12 noiembrie 2004 din fața Înaltei Curți, în sensul că nu a existat o cale de atac efectivă pentru a contesta arestarea sa preventivă.

41. Guvernul subliniază că reclamantul a fost citat conform legii să se prezinte la termenul din 12 noiembrie 2004 în fața Înaltei Curți și că a fost informat de conținutul hotărârii contestate. Având în vedere că hotărârea pronunțată în primă instanță a dispus punerea imediată în libertate a persoanei în cauză, era previzibil, atât pentru reclamant, cât și pentru avocatul său, că parchetul va face recurs. În plus, cum termenul legal al arestării preventive a reclamantului expira în aceeași zi, era necesar ca Înalta Curte să judece recursul parchetului pe 12 noiembrie 2004.

42. Guvernul subliniază, de asemenea, că Înalta Curte a pronunțat hotărârea după ce reclamantul a primit citația. În plus, Înalta Curte a numit un avocat din oficiu pentru a reprezenta interesele reclamantului. Nimic nu indică faptul că acest avocat nu a studiat dosarul sau că nu a răspuns motivelor de recurs ale parchetului.

43. Curtea reamintește că, în conformitate cu art. 5 § 4 din Convenție, persoanele arestate sau reținute au dreptul la o examinare a respectării cerințelor de procedură și de fond necesare „legalității”, în sensul art. 5 § 1, a privării lor de libertate (*Brogan și alții împotriva Marii Britanii*, 29 noiembrie 1988, pct. 65, seria A nr. 145B). Pentru persoanele arestate în condițiile enunțate la art. 5 § 1 c), este necesară o audiere în fața instanței (*Kampanis împotriva Greciei*, 13 iulie 1995, pct. 47, seria A, nr. 318-B). În special, procedura recursului declarat împotriva arestării preventive sau prelungirii acesteia trebuie să asigure egalitatea de arme între cele două părți, procurorul și persoana arestată (*Nikolova împotriva Bulgariei* [MC], nr. 31.195/96, pct. 58, CEDO 1999-II, și *Włoch împotriva Poloniei*, nr. 27.785/95, pct. 126, CEDO 2000-XI).

44. În speță, Curtea constată că, prin hotărârea pronunțată la 12 noiembrie 2004 la ora 12,00, în prezența reclamantului și a avocatului său, Curtea de Apel Bacău a dispus punerea imediată în libertate a persoanei în cauză. Parchetul a formulat recurs împotriva acestei hotărâri și cauza a fost judecată în aceeași seară în fața Înaltei Curți.

45. Curtea reiterează că un stat care dispune de o cale de atac împotriva deciziilor privind arestarea preventivă trebuie să acorde persoanelor în cauză aceleași garanții în recurs ca și în primă instanță. Prezența reclamantilor și a avocaților lor la ședința în primă instanță nu poate scuti statul de obligația de a asigura și participarea personală a acestora înaintea instanței de recurs sau a reprezentanților lor, în vederea asigurării egalității armelor cu procurorul care solicită menținerea stării de detenție (*Samoilă și Cionca împotriva României*, nr. 33.065/03, pct. 73—74, 4 martie 2008, și, *mutatis mutandis*, *Kampanis*, citată anterior, pct. 47). În speță, respectarea acestei obligații avea o importanță deosebită, având în vedere că se cerea acestei instanțe să infirme o decizie prin care se dispusese punerea în libertate a persoanei în cauză.

46. Curtea subliniază că Înalta Curte a considerat necesară prezența la ședința de judecată a celui în cauză. Acesta a fost citat, în fața Înaltei Curți, la ședința de judecată prevăzută pe 12 noiembrie 2004, la ora 19,00. Or, citația nu i-a fost efectiv predată decât în aceeași zi, la ora 20,00. Curtea observă, de asemenea, că, deși ședința s-a ținut efectiv în fața Înaltei Curți la ora 21,00, reclamantul nu a fost niciodată informat că ședința fusese amânată de la ora 19,00 la ora 21,00. În plus, reclamantul era arestat, iar autoritățile penitenciarului informaseră Înalta Curte de imposibilitatea transferului acestuia la ședința de judecată, din cauza lipsei de timp (*supra*, pct. 14). Prin urmare, în circumstanțele concrete ale cauzei, citarea nu a fost făcută cu diligență astfel încât să poată fi asigurată prezența efectivă a celui în cauză la ședința de judecată.

47. În ceea ce privește posibilitatea avocatului ales de către reclamant de a asista la ședința de judecată în fața Înaltei Curți, trebuie remarcat faptul că acesta nu a fost citat și că în dosar nu era specificată modalitatea prin care reclamantul, arestat, ar fi putut să îl informeze cu privire la desfășurarea ședinței. În orice caz, ținând seama de perioada de timp foarte scurtă între notificare și ora ședinței de judecată, precum și de distanța dintre Bacău și București, Curtea consideră că posibilitatea ca avocatul să ajungă la ședință în timp util era practic nulă. În plus, ar fi excesiv să i se reproșeze unui avocat că nu a prevăzut că o decizie de punere în libertate favorabilă clientului său va fi contestată de parchet și că nu s-a deplasat preventiv la sediul instanței de recurs pentru a preîntâmpina o simplă eventualitate.

48. Este adevărat că Înalta Curte a numit un avocat din oficiu pentru a-l reprezenta pe reclamant în procedură. Fără a se pronunța asupra modului concret în care avocatul numit din

oficiu și-a îndeplinit obligațiile, Curtea nu poate decât să constate că acesta fusese numit la fața locului, că nu își cunoștea clientul și că, spre deosebire de procuror, nu a beneficiat decât de puțin timp pentru a-și pregăti apărarea.

49. Având în vedere considerațiile precedente, Curtea concluzionează că autoritățile nu și-au îndeplinit obligațiile de a asigura reclamantului o participare adecvată și o apărare efectivă în timpul procedurii care s-a desfășurat pe 12 noiembrie 2004 în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, procedură a cărei soluționare era decisivă pentru menținerea sau încetarea detenției sale (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Tarău împotriva României*, nr. 3.584/02, pct. 68—70, 24 februarie 2009, și *Goddi împotriva Italiei*, 9 aprilie 1984, pct. 27, seria A nr. 76). Prin urmare, a fost încălcat art. 5 § 4 din Convenție.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 2 din Convenție

50. Reclamantul consideră că, prin conținutul său, comunicatul de presă al PNA din 19 octombrie 2004 a încălcat dreptul său la prezumția de nevinovăție garantat de art. 6 § 2 din Convenție, redactat după cum urmează:

„2. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.”

Cu privire la admisibilitate

51. Guvernul susține inadmisibilitatea acestui capăt de cerere pentru neepuizarea căilor de atac interne, subliniind că reclamantul a omis să sesizeze instanțele naționale cu o acțiune în răspundere civilă delictuală în temeiul art. 998 și 999 din Codul civil coroborate cu art. 54 din Decretul nr. 31/1954 și art. 6 § 2 din Convenție. În continuare, susține că acest capăt de cerere este vădit nefondat.

52. Reclamantul respinge susținerile Guvernului.

53. Curtea nu consideră necesar să examineze problema epuizării căilor de atac interne, întrucât, în orice caz, aceasta consideră că acest capăt de cerere este inadmisibil din următoarele motive.

54. Curtea reamintește că, dacă principiul prezumției de nevinovăție consacrat de art. 6 § 2 este inclus printre elementele procesului penal echitabil cerut de art. 6 § 1, acesta nu se limitează la o garanție procedurală în materie penală: sfera sa de aplicare este mai vastă și impune ca niciun reprezentant al statului să nu declare că o persoană este vinovată de săvârșirea vreunei infracțiuni mai înainte ca vinovăția sa să fie stabilită de o instanță (*Allenet de Ribemont împotriva Franței*, 10 februarie 1995, pct. 35—36, seria A nr. 308). O atingere adusă prezumției de nevinovăție poate fi generată nu doar de un judecător sau de o instanță, ci și de alte autorități publice (*Daktaras împotriva Lituaniei*, nr. 42.095/98, pct. 4142, CEDO 2000-X).

55. Art. 6 § 2 nu poate, cu toate acestea, împiedica, cu privire la art. 10 din Convenție, autoritățile să informeze publicul asupra anchetelor penale în curs, dar cere ca acestea să o facă cu toată discreția și toată rezerva pe care o impune respectarea prezumției de nevinovăție (*Allenet de Ribemont*, citată anterior, pct. 38).

56. Curtea subliniază că, în speță, comunicatul de presă incriminat a informat publicul cu privire la decizia parchetului de a începe urmărirea penală împotriva reclamantului pentru infracțiunea de luare de mită. Subliniind importanța alegerii termenilor utilizați de agenții statului, Curtea reamintește că ceea ce e important pentru aplicarea dispozițiilor citate anterior este sensul real al declarațiilor în cauză, și nu forma lor textuală (*Lavents împotriva Letoniei*, nr. 58.442/00, pct. 126, 28 noiembrie 2002). Or, în speță, comunicatul de presă relatează că reclamantul a fost surprins în flagrant, precum și circumstanțele concrete constatate în cursul procedurii de organizare a flagrantului.

Faptele relatate de comunicatul de presă pot fi înțelese ca o modalitate prin care Ministerul Public afirmă că existau suficiente probe pentru a justifica decizia sa de începere a urmăririi penale împotriva reclamantului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Butkevičius împotriva Lituaniei*, nr. 48.297/99, pct. 52, CEDO 2002-II).

57. În plus, Curtea observă că impactul cauzei și importanța pe care aceasta o avea în ochii opiniei publice rezultau din poziția ocupată de reclamant, judecător la Judecătoria Piatra-Neamț, în contextul luptei împotriva corupției, un subiect de interes atât pentru autoritățile naționale, cât și pentru marele public.

58. Având în vedere cele de mai sus, Curtea nu identifică, în speță, nicio atingere adusă prezumției de nevinovăție. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

IV. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenție

59. Reclamantul s-a plâns de o atingere a dreptului său la respectarea vieții private, susținând că fusese fotografiat și filmat pe 19 octombrie 2004, în timp ce era arestat și încătușat. Curtea va examina aceste afirmații ale reclamantului în temeiul art. 8 din Convenție, redactat după cum urmează:

1. „Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acesta este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora.”

Cu privire la admisibilitate

60. Guvernul invocă neepuizarea căilor de atac de către reclamant, subliniind că acesta a omis să sesizeze instanțele naționale cu o acțiune în răspundere civilă delictuală împotriva jurnaliștilor și a autorităților judiciare, în temeiul art. 998 și 999 din Codul civil coroborate cu art. 54 din Decretul nr. 31/1954 și art. 8 și 10 din Convenție. Prezintă mai multe hotărâri definitive în care instanțele naționale au admis acțiunile în răspundere civilă formulate de către persoane fizice împotriva jurnaliștilor și a diferitelor grupuri de presă. Acesta indică, de asemenea, că, potrivit art. 89 din Legea audiovizualului nr. 504/2002, persoana în cauză ar fi putut sesiza Consiliul Național al Audiovizualului pentru a denunța încălcarea dreptului său la respectarea vieții private.

61. Asupra temeiniciei plângerii, Guvernul subliniază că nu fusese eliberată nicio autorizație pentru înregistrarea imaginilor. Acesta evidențiază că nu există nicio probă că reclamantul a fost filmat în timpul arestării sale și că nicio probă nu atestă implicarea autorităților în eventuala înregistrare. De altfel, jurnaliștii s-au plâns, dimpotrivă, de absența oricărei colaborări din partea anchetatorilor (*supra*, pct. 18).

62. Reclamantul indică faptul că, în măsura în care, după audierea sa, el nu a părăsit sediul Parchetului și îi fusese interzis orice contact cu lumea exterioară, cu excepția soției sale, este evident că autoritățile sunt cele care au informat presa de arestarea sa. Acesta consideră că faptul că a fost filmat și fotografiat reprezintă o atingere adusă dreptului său la respectarea vieții private care este, în speță, imputabilă autorităților.

63. Cu titlu preliminar, Curtea reține că, deși reclamantul a fost sursa mai multor articole de ziar apărute în zilele ce au urmat arestării sale, niciunul din aceste articole nu a fost însoțit de poza reclamantului pretins realizată în condițiile denunțate

de cel în cauză. În plus, niciun document care să ateste că au fost realizate și transmise imagini nu a fost depus la dosar.

64. Curtea observă, în continuare, că, presupunând chiar că susținerile reclamantului cu privire la înregistrarea de imagini sunt justificate, conform observațiilor părților, nu s-a stabilit că jurnaliștii fuseseră informați de către autorități de prezența reclamantului la sediul Parchetului. Dacă este adevărat că, după audierea sa, reclamantul s-a aflat la dispoziția anchetatorilor, acest element singular nu permite stabilirea cu certitudine a faptului că prezența mass-mediei în apropierea sediului Parchetului avea acordul autorităților, iar Curtea nu poate face speculații cu privire la acest aspect. De asemenea, înregistrarea imaginilor a avut loc în afara sediului Parchetului (a se vedea, *a contrario*, *Toma împotriva României*, nr. 42.716/02, pct. 91, 24 februarie 2009). Prin urmare, capătul de cerere vizând ingerința în viața privată a reclamantului prin faptul că fusese fotografiat și filmat cu acordul poliției este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 a) și 4 din Convenție.

65. În cazul în care jurnaliștii l-ar fi filmat și fotografiat pe reclamant fără acordul autorităților, cel în cauză ar fi trebuit să inițieze o acțiune civilă în fața instanței pentru a obține repararea prejudiciilor suferite, acest lucru fiind posibil în virtutea dispozițiilor Codului civil care reglementează răspunderea civilă delictuală (*Pop Blaga împotriva României* (dec.), nr. 37.379/02, pct. 146, 10 aprilie 2012). Reiese că acest capăt de cerere este inadmisibil din cauza neepuizării căilor de atac interne și trebuie respins în temeiul art. 35 § 1 și 4 din Convenție.

V. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

66. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

67. Reclamantul solicită 230.000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material reprezentând salariile pe care nu le-a primit ca urmare a procedurii inițiate împotriva lui și costul unui credit

pe care îl contractase. Acesta solicită, de asemenea, 2.250.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral suferit.

68. Guvernul subliniază că reclamantul nu a prezentat niciun document pentru a-și susține cererea făcută cu titlu de prejudiciu material și consideră că suma solicitată cu titlu de prejudiciu moral este excesivă. Acesta consideră că o eventuală constatare a unei încălcări ar putea constitui o reparație suficientă cu titlu de reparație echitabilă.

69. Curtea subliniază că singura bază de reținut pentru acordarea unei reparații echitabile constă, în cauză, în încălcarea art. 3 în ceea ce privește condițiile rele de detenție, precum și a art. 5 § 4 din Convenție. Curtea nu consideră că există o legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins și respinge cererea. Cu toate acestea, Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral incontestabil, care nu poate fi remediat prin simpla constatare a încălcării. Pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41 din Convenție, Curtea consideră că trebuie să îi acorde reclamantului 3.900 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

70. Reclamantul solicită, de asemenea, 1.000 EUR pentru cheltuielile de judecată și prezintă documente justificative pentru această sumă.

71. Guvernul subliniază că reclamantul nu a prezentat și nici nu a justificat suma solicitată cu acest titlu.

72. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilesc caracterul real, necesitatea și caracterul rezonabil al valorii lor. În speță, ținând seama de documentele de care dispune și de criteriile menționate anterior, Curtea consideră că este rezonabil să se acorde reclamantului suma de 1.000 EUR pentru toate cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

73. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 3 și art. 5 § 4 din Convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 3 din Convenție;

3. hotărăște că a fost încălcat art. 5 § 4 din Convenție;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, sumele următoare, care vor fi convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății:

(i) 3.900 EUR (trei mii nouă sute euro) plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciu moral;

(ii) 1.000 EUR (una mie euro) plus orice sumă ce ar putea fi datorată reclamantului cu titlu de impozit, pentru cheltuieli de judecată;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu 3 puncte procentuale;

5. respinge cererea de reparație echitabilă pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 29 ianuarie 2013, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Marialena Tsirli,
grefier adjuncț

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ**privind punerea în circulație, în scop numismatic, a unei monede din argint dedicate aniversării a 175 de ani de la nașterea lui Nicolae Grigorescu**

Art. 1. — În conformitate cu prevederile Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, Banca Națională a României va pune în circulație, în scop numismatic, începând cu data de 29 aprilie 2013, o monedă din argint dedicată aniversării a 175 de ani de la nașterea lui Nicolae Grigorescu.

Art. 2. — Caracteristicile monedei sunt următoarele:

Valoare nominală	10 lei
Metal	argint
Titlu	999‰
Formă	rotundă
Diametru	37 mm
Greutate	31,103 g
Calitate	proof
Cant	zimțat

Aversul monedei redă o compoziție grafică sugerând o paletă de pictură, care prezintă imaginea Muzeului Memorial „Nicolae Grigorescu” din Câmpina; valoarea nominală „10 LEI”,

stema României, inscripția „ROMANIA” și anul de emisiune „2013”.

Reversul monedei prezintă portretul și semnătura pictorului Nicolae Grigorescu; inscripția „NICOLAE GRIGORESCU” și anii între care a trăit artistul „1838—1907”.

Art. 3. — Monedele din argint, ambalate în capsule de metacrilat transparent, vor fi însoțite de broșuri de prezentare a emisiunii numismatice, redactate în limbile română, engleză și franceză. Broșurile includ certificatul de autenticitate, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului Băncii Naționale a României și casierului central.

Art. 4. — Monedele din argint dedicate aniversării a 175 de ani de la nașterea lui Nicolae Grigorescu au putere circulatorie pe teritoriul României.

Art. 5. — Punerea în circulație, în scop numismatic, a acestor monede din argint se realizează prin sucursalele regionale București, Cluj, Iași și Timiș ale Băncii Naționale a României.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 17 aprilie 2013.
Nr. 9.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 63805 1